

Butlletí de l'Església de Solsona

Butlletí Oficial de l'Església de Solsona

Edita: Bisbat de Solsona

Pl. Palau, 1 - 25280 SOLSONA

Gràfiques Muval - SOLSONA

Dipòsit legal: L-568-1983

Any 2016

Documents episcopals

HOMILIA DEL CARDENAL DE BARCELONA EN LA COMMEMORACIÓ DEL CENTENARI DE LA CORONACIÓ CANÒNICA DE LA MARE DE DÉU DE QUERALT

Amb joia ens hem aplegat als peus de la nostra estimada Mare de Déu de Queralt per commemorar el centenari de la seva coronació canònica que se celebrà el 3 de setembre de 1916. La Mare de Déu havia descendit del seu setial de turons per visitar la ciutat i ser coronada pel nunci de Sa Santedat, Francesco Ragonesi, acompanyat de l'administrador apostòlic de la diòcesi de Solsona Francesc Vidal i Barraquer. La Madona s'acostava encara més als berguedans i berguedanes i a tota la diòcesi solsonina amb el seu somriure i la seva mà sempre estesa per acollir les peticions dels seus fills, filles i acaronar-los amb el seu afecte maternal. Una coronació que suggerí el berguedà pare Joan Postius, claretià, en el sermó pronunciat en la gala de 1915 i que els berguedans i berguedanes van acollir amb il·lusió, fruit del seu amor i devoció a la Madona de Queralt. La història de la ciutat i de la comarca no es pot escriure sense la presència de la Mare de Déu de Queralt en la vida personal, familiar i social de la munió dels seus devots.

Avui, reunits en la mateixa església parroquial en què ara fa cent anys s'esqueia aquell esdeveniment religiós, celebrem l'eucaristia i som conscients que així venerem amb fe i devoció autèntiques la nostra Mare de Déu de Queralt, ja que ella ens digué en la persona dels qui servien en aquelles noces de Canà de Galilea "feu tot el que Jesús us digui", i el Senyor en el Cenacle de Jerusalem ens invità que celebréssim el seu Sant Sopar com estem fent.

S'ha escrit que les arrels de la devoció berguedana a la Mare de Déu de Queralt s'endinsen en la foscor del temps. Forma part de les nostres arrels cristianes

que han configurat un poble, la nació de Catalunya, i li han donat una identitat que ens cal conèixer, valorar i viure-la ben oberts al present i al futur.

En l'Evangeli de Lluc hem escoltat com Déu va visitar Maria, una noia del poble de Natzaret. Déu va incidir en la seva vida personal d'una manera ben real i autèntica. L'àngel li va comunicar que havia estat escollida per a ser Mare de Déu. Començà saludant-la amb aquestes paraules: "Déu te guard, plena de la gràcia del Senyor! Ell és amb tu". Aquestes paraules palesaven l'anunci de quelcom molt important per a la vida de Maria i per a la humanitat. Prou se n'adonà la noia de Natzaret, ja que "es va torbar en sentir aquelles paraules i pensava per què la saludava així". Certament, ella era la plena de gràcia, concebuda sense pecat original en previsió a la seva maternitat divina. Plena de gràcia, sense pecat, plena d'amor a Déu i als germans, disponible a realitzar la vocació que Déu li confiava, com també ens confia una vocació a tots nosaltres.

L'àngel li comunicà el missatge de Déu: "No tinguis por, Maria. Has trobat gràcia davant de Déu. Concebràs i tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús. Serà gran i l'anomenaran Fill de l'Altíssim". Déu proposava a Maria ser Mare de la segona persona de la Santíssima Trinitat, ser Mare de Déu. Una proposta única i extraordinària que, com tota proposta que Déu fa als homes i dones d'avui i de sempre, demana una resposta lliure, responsable i generosa i toca plenament tota la nostra vida.

En aquest moment històric de l'anunciació es començà a realitzar la promesa que Déu féu a Adam i Eva en el Paradís. Déu, malgrat el pecat, ens manifestà el seu amor etern, infinit i gratuït amb la promesa i realització de la seva salvació. L'anunciació a Maria incidia de ple en la seva vida, però alhora afectava tota la humanitat. Alguns pares de l'Església, comentant aquest moment històric, diuen que és tota la humanitat que estava atenta a la resposta de Maria a aquella proposta de Déu.

Tanmateix Maria fa ús de la raó, de la intel·ligència que Déu ens ha donat en crear-nos, i abans de respondre planteja a l'àngel una dificultat: "Com podrà ser això, si jo sóc verge?". La fe cristiana ni exclou ni contradia la raó humana. La fe necessita la raó i les dues s'ajuden i es complementen, si bé la fe supera la raó però mai no és irracional. El vincle tan profund que hi ha entre el coneixement de

la fe i el de la raó el posen en relleu les conegudes expressions de sant Agustí i sant Anselm de Canterbury: “Crec per entendre” i “Entenc per creure”. Avui ens cal posar en relleu el valor de la raó per conèixer la veritat objectiva que ens fa lliures, davant d’un creixent relativisme.

Les nostres respostes a Déu són respostes de fe i de plena confiança en la seva amorosa misericòrdia, però no poden prescindir a la raó, han de ser sempre ben conscients i lliures. Perquè Déu ho vol així, ja que ens ha donat el cap perquè el fem servir en tot el que respecta a la vida cristiana. Aquí rau la importància de la consciència que, com ens diu el Concili Vaticà II, “és el nucli més secret i el sagrari de l’home, on es troba tot sol amb Déu, la veu del qual ressona en la intimitat pròpia” (*Gaudium et spes*, 16) i que amb l’exhortació apostòlica postsinodal del papa Francesc, *La joia de l’amor*, es vol revalorar en la vida cristiana.

Maria va actuar com a persona que raonava i la seva legítima intervenció va obtenir la resposta de Déu: “l’Esperit Sant vindrà sobre teu i el poder de l’Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el fruit que naixerà serà sant i l’anomenaran Fill de Déu”. Déu li diu a Maria que el fruit de les seves entranyes virginals és obra de l’Esperit Sant, i Maria, dona de fe, confia plenament en aquesta acció de Déu en la seva vida i ben conscient i confiada contesta: “Sóc la serventa del Senyor: que es compleixi en mi la seva paraula”. És el sí de Maria, és el sí que esperava la humanitat per ésser redimida, és el sí que hem de donar constantment a les crides i invitacions de Déu que sempre incideixen en la nostra vida de cada dia.

La vinguda en els seus inicis i l’estada de la Mare de Déu de Queralt en aquestes bellíssimes comarques han incidit constantment en la seva vida. La cultura i la identitat de Catalunya no es poden entendre sense la presència de la fe cristiana, que ha estat inevitablement fecunda i positiva, fins al punt d’haver contribuït decisivament a la configuració de la identitat catalana. Aquesta contribució consisteix en la quantitat considerable de personalitats i obres socials, culturals, assistencials, educatives, nascudes de la fe cristiana. Consisteix, també, en l’àmbit més profund del sentit de la vida, de la concepció de la persona humana i de la societat, dels drets humans, i de la idea de treball, de progrés, de llibertat, de compromís, d’economia i de creació artística. La fe cristiana no ha estat per a la nostra història, ni podrà

ser-ho mai, un pur sentiment, ni tampoc una ideologia o un mite, sinó una veritable força transformadora de la persona humana, de la cultura i de la societat.

Els bisbes de Catalunya, commemorant els 25 anys del document *Arrels cristianes de Catalunya*, dèiem que hi ha qui sosté que es poden defensar i viure els valors de la nostra identitat sense fer referència a la fe cristiana. Tanmateix, difícilment es podrà assolir si s'exclou explícitament de la nostra societat l'esperit humanitzador de l'Evangelí de Jesucrist que l'Església anuncia. La recuperació vital de les nostres arrels cristianes suposarà sens dubte un veritable revifament de l'humanisme en totes les seves dimensions, ja que "la religió no és mai un problema que els legisladors hagin de solucionar, sinó una contribució vital al debat nacional" (Benet XVI, *Discurs als representants de la societat britànica al Westminster Hall*, 17 de setembre de 2010). (Cf. *Al servei del nostre poble*, 21 de gener de 2011, 7).

L'Església, invitada insistentment pel papa Francesc, vol sortir i anar a les perifèries, ser un hospital de campanya i acostar-se, com el bon samarità, a tantes i tantes persones que sofreixen. L'Església i els cristians a Catalunya volem estar al costat del poble en tots els moments i circumstàncies, estar presents a les perifèries existencials i geogràfiques del país, practicar en aquest Any Jubilar i sempre les obres espirituals i corporals de misericòrdia.

Constatem joiosament un creixement en la nostra societat catalana de la preocupació social i de la sensibilitat del poble pels pobres i necessitats. En la crisi econòmica que encara en major o menor grau estem vivint, hem vist clarament que cal la justícia i la caritat, i en aquest ordre, ja que els que vénen a Càritas, molts d'ells cerquen treball per poder-se mantenir amb les seves pròpies mans i perquè és un dret fonamental de tota persona. El papa Francesc és radical afirmant que la necessitat de resoldre les causes estructurals de la pobresa no pot esperar. Els plans assistencials, que atenen certes urgències, sols haurien de pensar-se com a respostes passatgeres. Mentre no es resolguin radicalment els problemes dels pobres, renunciant a l'autonomia absoluta dels mercats i de l'especulació financera i atacant les causes estructurals de la desigualtat, no es resoldran els problemes del món i en definitiva cap problema. La desigualtat és arrel dels mals socials (Cf. *La joia de l'Evangelí*, 202). Encara que s'està superant la crisi econòmica, cal dir que

persisteixen les greus conseqüències, constatant des de les Càritas que la pobresa s'ha fet més extensa, més intensa, més profunda i més autòctona.

L'Església a Catalunya és ben conscient de les paraules de Jesús: "L'home no viu només de pa, sinó també de tota paraula que surt de la boca de Déu". Volem seguir el programa establert pel papa Francesc i ser una Església que evangelitza perquè l'Església ha estat fundada per Jesucrist per a evangelitzar.

Hi ha l'alegria de la fe, tal com el papa Francesc ha manifestat intitulant dos dels seus últims documents. Com a hereus d'aquells cristians que l'any 1916 prepararen i participaren en la Coronació de la Mare de Déu de Queralt, revivim amb joia aquell esdeveniment amb la coherència de la nostra vida que vol ser un sí al que Jesús ens diu i fem festa lloant Déu, venerant la nostra Mare del cel i participant en la joia del poble que expressa la Patum.

Berga, 3 de setembre de 2016

HOMILIA DE LA MISSA DE SANT RAMON AL CASTELL DE CARDONA

Cinquanta anys de la festa de Sant Ramon al castell! Bonica tradició per commemorar, segons la llegenda, que fou aquí que el gran redemptor de presoners va morir i fou acompanyat en la seva agonia pel mateix Nostre Senyor. Així ho testimonia encara la seva capella, construïda en el lloc on segons la tradició van esdevenir-se aquests fets.

Cardona celebra les festes civils i religioses més populars amb estil propi. No ho fa pas per vanitat, sinó per història. Si Cardona va resistir el setge borbònic fins al dia 18 de setembre i fou la darrera plaça catalana que signà la capitulació, amb raó, doncs, celebra la Diada Nacional de Catalunya uns dies després que la resta del país. Si a Cardona morí el sant de la Segarra, és ben escaient que tingui celebració pròpia, més quan commemora fets tan extraordinaris com la visita del mateix Senyor per portar-li el viàtic.

Partim, doncs, d'aquests fets que, com d'altres coses, fan especial aquesta vila de Cardona. A partir d'ells, compreguem: la grandesa del misteri eucarístic; la bellesa dels qui el desitgen i el necessiten cada diumenge; i la relació estreta entre l'eucaristia i allò que avui el Senyor ens proposa a la Paraula de Déu.

La grandesa del misteri eucarístic.

Sant Ramon era un enamorat de l'eucaristia. Les seves imatges ens el presenten amb una custòdia a les mans. El quadre que il·lustra un dels panys de paret del fons de la capella del Seminari de Solsona el mostra anhelant l'eucaristia en el moment de la seva mort.

És bonic pensar que aquesta devoció i aquest desig de l'eucaristia, que expliquen el miracle del qual aquí fem memòria, tenia les seves arrels en els seus sovintejats pelegrinatges al santuari del sant Dubte d'Ivorra, tan a prop del seu Portell natal.

Cal, però, anar més a fons. Ramon no el podem associar a l'eucaristia simplement per una raó local o per manifestar el desig de rebre-la abans de la mort. Ell va aprendre, a "l'escola de la Mercè", l'aventura ineludible de tota persona: trobar Déu i viure en una relació personal amb Ell. Descobrir la veritat i viure autènticament.

Ramon va descobrir que Déu existeix, que és creador, però que, a més, ha emprès una aventura d'amor amb la humanitat per oferir a cada persona la llibertat i la vida. Això, Déu ho ha fet en primera persona: s'ha fet home; ens ho ha explicat; ho ha actuat i continuat obrant-ho sacramentalment en el misteri de l'eucaristia. Rebre sovint l'eucaristia, amb les degudes disposicions, és el camí més senzill i veritable per omplir-nos de l'amor i la vida de Déu i per viure com Ell una vida autèntica i feliç.

La vida heroica de St. Ramon –la seva caritat– és impensable sense aquesta descoberta i la consegüent vida eucarística. Potser sí que, per un temps, amb motiu d'una emergència humanitària, és imaginable una entrega admirable. Amb tot, la

vida sencera lliurat als altres -bescanviant-se per presoners, cercant de convertir els seus escarcellers...- només s'explica a causa de Jesús, només és possible gràcies a l'eucaristia.

Així mateix ho veiem avui en Sta. Teresa de Calcuta, proclamada santa a Roma. Així també ho reconeixem en aquesta religiosa de Jesús Maria que hem sentit que ha estat assassinada recentment per aquells que no suporten el testimoniatge transformador del cristianisme.

L'eucaristia fa gent extraordinària, fa sants!

La bellesa dels qui desitgen i necessiten cada diumenge l'eucaristia.

L'eucaristia, per a Sant Ramon, no eren les vitamines amargants que havia de prendre per tenir forces. No era quelcom desagradable, feixuc, sacrificat que feia a disgust perquè ho necessitava per fer una cosa que li plaïa. Ans al contrari! Per a ell, l'eucaristia era un gust, un goig, un consol i es frisava sempre per rebre el Senyor. Tant era així que, quan en llit de mort cap capellà li portava el viàtic, el Senyor mateix tingué aquesta caritat extraordinària i sorprenent. Aquell en mans del qual lliurava definitivament la vida s'avançava amb amor a sostenir-lo en aquest pas.

Quina diferència hi ha entre el cristià que s'apropa insensible i fins i tot indisposat a rebre la comunió i el que s'hi apropa piadós i devot, desitjós i necessitat? És evident que la diferència és l'amor a Jesús i la confiança en la seva presència real en l'eucaristia. Però, també, la possibilitat que l'eucaristia actuï en la vida dels qui la reben.

L'eucaristia, en aquells que la reben piadosament i desitjosa, els provoca un goig interior, una gran pau, una mirada autèntica i veritable sobre tot els que els envolta. L'eucaristia allibera del pessimisme malgrat la foscor d'aquest món. L'eucaristia dóna força per viure i actuar com Jesús.

L'eucaristia, en aquells que la reben amb indiferència o indisposició, no pot actuar, no treu de la insensibilitat espiritual i no té efectes en llurs vides.

Estic convençut que la majoria dels presents sou dels primers, però, malgrat el vostre desig, us trobeu en una mena de fredor espiritual que experimenteu com a insuperable. No us desanimeu i cerqueu un temps per viure algun recés, pelegrinatge. Aproveu-vos a fer una bona confessió o bé a tenir una llarga conversa amb el mossèn o algun fidel piadós i devot i veureu com comença a canviar la vostra situació.

Finalment, la relació estreta entre l'eucaristia i allò que avui el Senyor ens proposa a la Paraula de Déu.

En el llibre de la Saviesa hem escoltat proclamada la dificultat de conèixer els dissenys de Déu. No calen grans demostracions de la veritat d'aquesta afirmació en l'actualitat. Com a societat, estem concentrats en les coses terrenals. En aquest context, la fragilitat del nostre enteniment, la dispersió de la nostra vida, l'obsessió dels nostres sentits exteriors per viure permanentment excitats per imatges, sorolls, flaires, gustos, contactes dificulten molt la vida espiritual, el camí interior per conèixer Déu, el seu projecte i els mitjans per a una relació amb ell. L'autor de la Saviesa conclou que tot això només es pot assolir gràcies al do de Déu: a la seva Saviesa, el seu Esperit Sant.

L'eucaristia és Jesús, l'enviat del Pare, la saviesa eterna de Déu que s'apropa a nosaltres per revelar-nos el misteri de la vida i el camí que hi porta. Més encara, Crist, pel do de l'Esperit Sant, s'ha quedat accessible ara i sempre en l'eucaristia.

Viure amb ell, seguir-lo, ser homes i dones veritablement eucarístics no s'assoleix simplement anant a missa els diumenges. Cal que fem, moguts pel seu esperit, un acte de fe concret i transformador; cal que posem Jesús en el centre, en el primer lloc de la vida, per davant dels més estimats, dels diners, del treball, de l'oci... Quan renunciem a tot això perquè Ell sigui el primer, ja veureu què és allò que succeeix quan es combrega!

La grandesa del misteri eucarístic i el goig del seu desig es mostren amb claredat en la vida i la mort de sant Ramon. Arrisquem-nos a unir una vida segons

l'Evangeli i l'eucaristia i veureu com enteneu una mica allò que aquí culminava en la vida de sant Ramon!

Canònica de Sant Vicenç de Cardona, 4 de setembre de 2016

HOMILIA DE LA MISSA DEL NAIXEMENT DE LA VERGE MARIA EN LA GALA DE QUERALT. ANY DEL CENTENARI DE LA CORONACIÓ CANÒNICA

I

Acabem d'entronitzar de nou la venerada imatge de Santa Maria de Queralt en el seu santuari després de la seva espectacular visita a la ciutat de Berga i a altres viles de la comarca.

L'any del centenari de la seva coronació canònica ja s'esperava que seria un esdeveniment especial, però el que ha succeït ha desbordat totes les expectatives. L'arribada de la imatge a Berga va deixar astorat tothom a causa d'aquella multitud que la va rebre plena d'alegria i d'emoció. Una esgarrifança joiosa va recórrer el cos de tots els presents quan les corals, als seus peus, enmig de la plaça de Sant Pere, va cantar-li l'himne de la seva coronació. Ni els que havíeu treballat incansablement per implicar totes les institucions de la ciutat us creïeu el que vèieu.

Els qui heu acompanyat la imatge arreu, heu comprovat amb meravella l'entusiasme popular i l'emoció piadosa de moltes persones. Els qui heu seguit la novena dia rere dia us heu adonat que, enmig de la curiositat i l'alegria, s'ha manifestat la fe sincera i confiada d'un poble que es recorda de les seves arrels cristianes i que reconeix Maria com la seva principal intercessora. Els qui poguéreu participar en el solemne ofici de l'aniversari de la coronació, i en la Patum en honor de la reina de Berga, us adonàreu de la repercussió nacional d'aquesta festa: una magnífica presència dels bisbes de les esglésies particulars de Catalunya i del president del nostre país.

Avui mateix, tots ens hem sorprès de la multitud que hem pujat caminant per acompanyar la santa imatge en el retorn a Queralt. Es tracta, sens dubte, d'un

signe de l'agraïment i l'estima envers Santa Maria per tots aquests dies de gràcia durant el seu pas enmig de la nostra ciutat i la nostra vida.

Sí, berguedans! Avui, després de tot el que hem vist i sentit aquests dies, s'escau dir de la vostra ciutat quelcom semblant al que hem escoltat a la primera lectura:

Tu Berga, petita per a figurar entre les ciutats importants d'aquest país.
Els teus orígens són llunyans.
Potser has viscut un temps d'abandó.
Però quan la mare haurà tingut un fill; aleshores la resta dels germans tornarà.
Es presentarà a fer de pastor.
I viuran en pau.
Ell serà la pau.

Permeteu-me, al fil d'aquesta aplicació senzilla de la profecia de Miquees, reconèixer qui sou, quina promesa entranya la celebració d'aquest centenari i quin compromís us demana avui la vostra Mare.

II

Berguedans, qui sou?

Sou fills d'una ciutat que avui no pot pas competir en progrés i magnitud amb tantes d'altres capitals de comarca, però teniu una història, unes tradicions i, sobretot, unes arrels cristianes que us omplen d'orgull i fan que molts girin la mirada cap a vosaltres amb enveja.

Berga ha viscut moments de creixement i de glòria. Fa cent anys era la capital d'una comarca que bullia amb la industrialització tèxtil i amb l'explotació minaire. Ha patit maltempsades, crisis i guerres. Els berguedans teniu identitat i sentit de pertinença. Provoqueu com pocs aquella sana enveja: "si hagués d'escollir de ser fill d'algun lloc diferent del que he nascut, em plauria ser fill de Berga". No deu ser per això que ha estat escollida la vostra ciutat per congregar tota la Catalunya Central i bategar en un anhel de llibertat? No deu ser per això que, aquest diumenge, tot Catalunya i tot el món us mirarà i sereu signe d'un poble que lluita pacíficament per construir un nou país?

Però, entre tot allò que, tot i ser petita, fa gran la vostra ciutat, el tresor més gran de Berga és la seva Mare, Maria de Queralt. Allò que fa més especial i més coneguda arreu la ciutat és aquest bell santuari, balconada de Catalunya. Més encara, Santa Maria ha donat a Berga el seu tresor: el seu Fill, Jesús, centre i raó de la Patum, amb motiu i en honor de la presència real de Jesús enmig nostre, festa que fa més gran, universal i admirada la vostra ciutat.

Berguedans, qui sou? Sou fills de Maria i patumaires de Jesús Eucaristia.

III

Berguedans, quina promesa entranya la celebració d'aquest centenari?

La profecia continuava lamentant un temps d'abandó. Potser sí que, aquests darrers decennis, la vostra ciutat, com tantes del nostre país, ha vist enteranyinades les seves arrels cristianes per un vel ombrívol. Però, quan la Mare ha baixat a visitar-vos, quan ha vingut a recordar-vos qui sou i d'on veniu, vosaltres, alegres i en gran multitud, heu tret la pols a les vostres arrels cristianes.

Potser aquests darrers anys, com un jove encuriós que volta i s'enamora de mil i una propostes, heu oblidat d'on veniu i allò que us transmeteren els qui varen coronar Santa Maria de Queralt. Aquests dies, però, no heu vist i viscut un simple aplec de masses entorn d'un fet extraordinari. En els rostres i en la suma de voluntats i esforços s'endeuina un anhel, un desig d'acollir en la pròpia vida una presència, una ajuda, una guia, un consol.

Aquesta visita inaugura i impulsa un temps en el qual "la resta de germans tornarà". Ja aquests dies han passat coses extraordinàries en el cor de molts que havien oblidat la fe en la qual van néixer i créixer. Però, a més, la Mare de Déu vol fer tornar la resta de germans.

Berguedans, quina promesa entranya la celebració d'aquest centenari? El retorn a la fe de tants berguedans que en els darrers anys han perdut la fe.

IV

Berguedans! Quin compromís us demana avui la vostra Mare?

Aquesta festa, aquest esclat d'alegria, aquesta explosió de sentiments no s'acaba avui. Això que hem vist i sentit és un temps de gràcia, és un primer anunci, és un impuls gegantí al treball que la vostra parròquia fa d'uns anys ençà.

Aquestes festes us han recordat que fa 100 anys vàreu escollir Santa Maria de Queralt per reina. Més encara, que Berga se sent pàtria del seu Fill, ella n'és reina, i els seus devots, ambaixadors.

Jesús no ve a imposar un regne nacional catòlic, com alguns es pensen. Jesús ve a portar un regne de pau. Qui l'acull, qui, confiant que la Mare no li darà res dolent, al contrari, acull Jesús en la seva vida experimenta la pau i esdevé constructor de pau.

“Pau, pau i més pau” llegim cada vegada que pugem a Queralt. Sí, la Mare de Déu ens promet que la fe en el seu fill porta la pau interior, la pau exterior i la pau social.

Jesús pacifica el nostre cor, sacia la set de sentit i respon les preguntes més pregones del nostre cor. Jesús, a tants que viuen buits, desorientats, a tants que cerquen amb delit i frisança quelcom que els faci viure, els és repòs, plenitud i guiatge per viure una vida pacificada.

Jesús pacifica les nostres relacions interpersonals. Ens ensenya a estimar i a viure de tal manera que siguem capaços de crear al nostre voltant un oasi de pau. En un temps en què a casa, a la família, a la feina, vivim un clima electritzat, crispat i asfixiant, Jesús ens fa instruments de pau, de reconciliació, d'acceptació de l'altre, d'amor sincer, restauradors dels familiars, companys i amics.

Jesús porta la pau social. Ell i el seu Evangeli proclamen la justícia i la pau. Revelen que l'afany de diner i de poder infecten les relacions socials i causen les injustícies, els conflictes, les guerres i els crims. Jesús convida a una vida humil i

gratuïta, a un esperit de servei que elimini pacíficament les diferències injustes que tensen la nostra societat.

Berga necessita pau, pau i més pau! Nosaltres sabem qui la porta. Ens ho ha recordat la nostra Mare, ens ho ha fet viure aquests dies amb la seva presència. I, a més, ens demana a cau d'orella si avui tots nosaltres ens comprometem a recollir el seu testimoni i a esdevenir continuadors de l'obra de gràcia que ella ha inaugurat aquests dies.

Berguedans, quin compromís us demana avui la vostra Mare? Que sigueu portadors del regne de pau personal, interpersonal i social del seu fill Jesús.

V

Verge dels cims, Regina de la Serra,
Mare de Déu, Estel del Berguedà,
pregueu al cel pels homes de la terra,
vetlleu tot temps pel poble català.

Santuari de Queralt, 8 de setembre de 2016

HOMILIA DE LA FESTA DE LA MARE DE DÉU DEL CLAUSTRE

Abans-d'ahir i ahir us invitava a viure els oficis religiosos d'aquesta festa major bo i meditant algunes expressions de la Salve que, aquests dies, li repetim, a santa Maria del Claustre de Solsona. En concret, us feia notar que ens adrecem a ella anomenant-la: "Mare de misericòrdia", "vida, dolcesa i esperança nostra". De fet, en aquesta pregària insistim en la misericòrdia de la Mare de Déu quan li demanem: "gireu envers nosaltres aquests ulls vostres tan misericordiosos". Adonem-nos, per tant, que la misericòrdia no és només un atribut de Déu.

Hem fet molt bé de prendre consciència de la misericòrdia de Déu al llarg d'aquest any sant. Més encara, ha estat, i encara pot ser, una gràcia gran apropar-nos

a la seva misericòrdia per renovar les nostres vides i, més encara, tots nosaltres que tenim el temple jubilar de la diòcesi a la pròpia ciutat. Alhora, però, la misericòrdia és una actitud que Déu contagia als seus fills, que Crist ensenya als seus deixebles: “Sigueu misericordiosos com ho és el vostre Pare”.

Desitjo, en aquesta homilia de la festa major, mostrar-vos dues coses: Maria fent seva aquesta actitud i, per tant, esdevenint Mare de misericòrdia; i el poder i els efectes de la mirada misericordiosa de Maria.

Maria, mare de misericòrdia.

El fragment de l’Evangeli que acabem de proclamar narra una de les escenes més potents de la Bíblia: el fill de Déu clavat a la creu, en l’hora suprema de la seva missió, contemplant la humanitat en tota la seva amplada, abraçant tot el mal i el sofriment de la història, vessant l’amor misericordiós de Déu sobre cada cor ferit pel pecat; als seus peus, Maria la seva Mare i el deixeble estimat.

Tota la història sagrada apunta cap a aquest esdeveniment i cap al matí de Pasqua. La creació, l’elecció d’Abraham, l’alliberament d’Egipte, la conquesta de la terra promesa, les nombroses infidelitats d’Israel, el seu exili, les profecies i tota la vida –la predicació i els signes– de Jesús miren i es concentren en aquest moment dramàtic i apoteòsic alhora.

Aquest episodi, íntimament unit a la transfiguració al Tabor, al darrer sopar al Cenacle i al matí de Pasqua, mostra la magnitud de la misericòrdia divina. L’amor de misericòrdia que Jesús havia predicat amb paràboles bellíssimes –el fill pròdig, el bon samarità– i amb gestos de perdó poderosos –el perdó de Zaqueu, de l’adúltera...– troba el seu cim al en les paraules i els gestos de la passió. Jesús manifesta la magnitud de l’amor de Déu abraçant una condemna injusta, carregant damunt seu l’odi en el seu estat pur –l’odi a l’innocent, l’eliminació del sant per arrencar de soca-rel el ferment de veritat, bondat i bellesa que mina el mal mentider, malvat i lleig que domina el cor dels homes–. L’amor de misericòrdia no és només estimar com el pare del fill pròdig, com el bon samarità. Aquest amor va més enllà,

és: un amor que dóna la vida en favor dels qui la hi lleven; un amor que trenca tot esquema; un amor crucificat que actua poderosament en els cors més endurits, més ferits o posseïts; un perdó no pas fet des de la seguretat, des del que està bé en favor del qui està malament i necessita ajuda, sinó un perdó des de la vulnerabilitat, des del fet de ser víctima; un perdó de reu envers el botxí.

Maria, en aquesta escena, plorant, dolorosa, no només expressa els sentiments humans d'una mare que veu el sofriment i la ignomínia del seu fill estimat. Maria, dreta al peu de la creu, s'uneix als sofriments del seu fill. Ella, capaç com només poden les mares de viure i sentir allò que viuen i senten els seus fills, participa de la passió redemptora del seu Fill: sent el seu dolor físic i espiritual, abraça com ell tot el sofriment i el mal del món i de la història i, sobretot, s'uneix al seu amor de misericòrdia. Mira la humanitat, representada en aquell moment per aquella multitud –botxins, cabdills del poble, gent mal·leable capaços de cridar hosanna al rei d'Israel i crucifiqueu-lo amb només 5 dies de distància–, com el seu Fill els mira i perdona com ell els perdona.

Com diu el Sant Pare al final de la *MisericordiaVultus*: “Al peu de la creu, Maria junt amb Joan, el deixeble de l'amor, és testimoni de les paraules de perdó que surten de la boca de Jesús. El perdó suprem ofert a qui l'ha crucificat ens mostra fins on pot arribar la misericòrdia de Déu. Maria testifica que la misericòrdia del Fill de Déu no coneix límits i arriba a tots sense excloure ningú” (MV 24).

“Gireu envers nosaltres aquests ulls vostres tan misericordiosos”.

En la darrera hora de Jesús, Maria no només s'uneix als sofriments redemptors del seu Fill. Ella rep l'encàrrec de vetllar pel deixeble estimat, per tots els deixebles estimats d'arreu i sempre. Aquesta missió té una dimensió intercessora, pedagògica, protectora, però sobretot inclou l'encàrrec de: mirar-nos sempre amb ulls de misericòrdia; recordar-nos sempre que Déu ens estima amb un amor que no es cansa mai de perdonar; d'oferir-nos una vegada i una altra el seu fill crucificat, medicina i guarició del nostre cor atrapat pel Maligne.

A una mare quasi li surt de natural això de mirar amb ulls de misericòrdia. El seu amor pels fills és tan gran, desitja tant el seu bé, compren tant l'origen extern d'allò que malmet la seva vida, confia tant en el poder salvador de l'amor, que sempre i en tota circumstància, per damunt de tot el que hagi pogut passar, estima.

Les mares, a l'escola de la misericòrdia que exerceixen amb els seus fills, afaïçonen un cor misericordiós que, molt sovint, s'allarga a propers i llunyans. Quantes vegades davant de la mala jugada o de la calúnnia d'un parent o veí el capteniment espontani d'una mare és la de deixar passar, oblidar o fins i tot perdonar!

Els fills llegeixen en els ulls d'una mare quan hi ha ressentiment o quan hi ha perdó en el seu cor. De fet, els fills no gosen mirar els ulls de la mare o del pare quan l'han feta grossa. Més encara, quan gosen mirar és perquè cerquen aquella mirada misericordiosa que els pot moure amb confiança a dir: em perdoneu, em perdoneu? Per això, els fidels devots de Maria cantem "gireu envers nosaltres aquests ulls vostres tan misericordiosos", perquè quan Maria mira amb misericòrdia, nosaltres podem apropar-nos a ella, li podem confiar allò que no hem fet bé i ens afligeix i ella ens anima a confiar-ho a Jesús i a fer el que ell ens digui.

Tots sabem com n'és, de difícil, estimar i perdonar. Tots sabem que massa sovint no surt misericòrdia del nostre cor. Tots esperem que experimentant abundantment la misericòrdia de Déu puguem, a poc a poc, ser nosaltres també misericordiosos. Maria és mestra en l'art d'estimar i de perdonar. Aprenem d'ella.

Unim-nos a la invitació del Sant Pare i adreçem sovint "l'antiga i sempre nova pregària de la Salve Regina, perquè mai no es cansi de girar envers nosaltres els seus ulls misericordiosos i ens faci dignes de contemplar el rostre de la misericòrdia, el seu Fill Jesús" (MV 24).

Déu vos salve, Reina i Mare de misericòrdia;
vida, dolcesa i esperança nostra, Déu vos salve.

A vós cridem els desterrats fills d'Eva;
a vós sospirem, gemint i plorant en aquesta vall de llàgrimes.

Ara, doncs, advocada nostra, gireu envers nosaltres aquests ulls vostres tan misericordiosos.

I, després d'aquest exili, mostreu-nos Jesús, fruit beneït del vostre ventre.
Oh clementíssima, oh piadosa, oh dolça sempre Verge Maria.

Pregueu per nosaltres, Mare santa de Déu: perquè siguem dignes de les promeses de nostre Senyor Jesucrist. Amén.

Solsona, 9 de setembre de 2016

HOMILIA DE L'ORDENACIÓ PRESBITERAL DE MN. ABEL TRULLS I NOGUERA

Abel, ha arribat el gran dia! Avui, després de tots aquests anys de discerniment i preparació, la memòria et fa mirar enrere. La intensitat de la celebració t'obliga a estar absolutament present. No pots oblidar, però, que això d'avui mira cap al futur.

Deixa'm que t'ajudi! Vull confirmar-te, bo i mirant enrere; vull fer-te prendre consciència plena i viva d'això que ara viuràs; vull invitar-te a somniar plegats amb els ulls ben oberts. Crec que la primera lectura i l'evangeli que has escollit per a aquesta celebració ens ajuden a viure aquests tres moments.

“Abans de formar-te en les entranyes de la mare, jo et coneixia” (Jer 1,5).

Segur que no he estat l'únic a preguntar-te en aquests darrers mesos: “Abel, estàs a punt? Estàs decidit? Veus clar el pas de l'ordenació?”. Imagino que totes aquestes interpel·lacions t'han ajudat a plantejar-te sincerament si de veritat aquesta és la vocació que Déu t'adreça, la crida que realment Déu va pensar per a tu des d'abans que fossis engendrat pels teus pares.

Ara, cadascun dels que omplim aquesta catedral portem a la nostra memòria molts dels moments que hem compartit amb tu, especialment aquells més vinculats

al teu camí cap al sacerdoti. De fet, la majoria dels presents t'han conegut precisament a causa del teu camí vocacional.

Abel, aquella conversa pels jardins del Seminari d'Ars, tots aquells encontres a Barcelona per discernir la vocació, el dia que vas decidir deixar arquitectura i entrar al Seminari, aquells caps de setmana al Palau Episcopal durant el meu primer any de bisbe i tantes catecolònies, rutes, pelegrinatges, convivències vocacionals, durant aquests darrers set anys, em fan dir-te: no dubtis! Hi ha molts signes que acrediten que Déu “abans que sortissis del ventre [de la teva mare] et va consagrar profeta destinat a les nacions”!

Això mateix et diuen els teus pares i germans, els teus amics i tots els infants i adolescents que has conegut en els darrers anys: “Sí, Abel, ho hem vist, tu estàs fet per ser mossèn, per lliurar tota la teva vida al servei de l'Evangelí! No tinguis por i gràcies per la teva generositat! Ja hem començat a tastar les benediccions que Déu vol escampar a través teu i, a partir d'avui, encara n'esperem rebre més!”.

Sí, amics i amigues, encara que us pugui sorprendre, Déu, abans de formar-nos en les entranyes de la mare, ens coneixia. No només els que un dia arribaran a ser sacerdots o religioses, sinó a tots! Per a cadascun ha pensat un camí. Alguns ho sabeu molt bé perquè heu respost generosament a la seva crida i heu viscut a ple la vostra vocació. D'altres us torbeu sentint aquestes paraules perquè reconeixeu no pocs fracassos en les vostres eleccions més vitals i no acabeu de viure en pau. Els més joves, els que busqueu el vostre camí en la vida, us inquieteu per descobrir la vostra vocació o per evitar descobrir-la, no fos cas que Déu us demanés quelcom diferent del que desitgeu. Especialment, vosaltres joves, convé que entengueu que Déu té un projecte per a cadascun i espera que el descobriu i que hi respongueu generosament.

Aquesta és la gràcia de la vida. No som criatures llançades al món per néixer, créixer, reproduir-se i morir. Sense meta ni destí, sense horitzó ni projecte. No som un més en la comparsa del gran teatre de la història. Som protagonistes. Tenim un paper principal. Cal anar al càsting i ser escollits. L'Abel, fa uns anys, tremolós, com molts de vosaltres, es va decidir, no va tenir vergonya de presentar-se al càsting de Déu i ha estat escollit per a un gran paper. Ell avui comença l'actuació.

“Jo sóc el bon pastor. El bon pastor dona la vida per les ovelles” (Jn 10,11).

És ben clar que el Senyor t’ha cridat a identificar-te amb Ell, bon pastor. A dedicar la teva vida a conèixer les ovelles, a parlar-los en el nom de Jesús, a cercar aquelles ovelles que encara no són del ramat de Crist i a protegir-les a totes, fins a donar la vida.

Fer la passa de l’ordenació presbiteral vol dir: dedicar la vida a les persones; no cansar-te mai de conèixer, d’establir amistat i confiança; apassionar-te dia a dia de la meravella de cada persona; compadir-te davant del drama personal de cada víctima d’aquest món convuls i ferit; emocionar-te dels miracles que Déu fa en cada persona que s’arrisca a creure.

Els feréstecs, els intransigents, els esquerps, els durs no poden ser bons pastors. Els qui es cansen de la gent, els qui no frueixen escoltant, acompanyant, visitant, esperant no poden ser bons pastors.

Fer aquesta passa vol dir parlar a tothom des de Crist i com Crist. Vol dir acostumar-se quotidianament a les seves paraules i obres. Vol dir enamorar-se de la seva manera de viure, de mirar, de jutjar i de sentir. Vol dir anhelar d’imitar-lo.

No parla com i des de Crist qui no prega, qui no camina en pobresa, qui no estima la castedat, qui no viu en obediència.

Fer aquesta passa vol dir: tenir en el cor el desig que tota persona arribi a formar part del ramat de Crist; ser prompte a cercar l’ovella perduda; tenir sempre presents els que mai han sentit a parlar de Crist i del seu evangeli; portar en el cor les multituds que en països de missió no tenen coneixement del cristianisme.

Pau recorda al seu deixeble Timoteu que Déu vol “que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat” (1Tm 2,4). Si aquesta és la voluntat de Déu, també ha de ser la dels seus pastors: “Vull que tothom se salvi, que tothom conegui Crist i trobi la vida. Vull, especialment, que aquells que em seran confiats, a través de la meva vida i de la meva paraula, s’interessin per l’Evangeli, cerquin, es converteixin i visquin”.

El qui se sent cofoi amb quatre adeptes, el qui té esperit de conservació, el qui prefereix poca feina, el qui sent rebuig pels qui no creuen, el qui no veu un possible sant en l'ateu més recalcitrant i anticlerical no serveix per a pastor.

Fer aquesta passa vol dir estar disposat a donar la vida per tothom: els qui creuen i els qui creuran. Vol dir ser prompte a donar la vida cada dia: no dormint totes les hores que hom desitja; no menjant tan ordenadament i compensadament com caldria; no disposant de tots els diners que justament es rep com a jornal; no gaudint del temps per a l'oració quan i com hom vol. I tot això no per desordre de vida, sinó per lliurament als altres: als pobres, als tristos, als malalts, als infants i als joves, als ferits i als exclosos.

El qui és gelós del seu temps, dels seus diners, dels seus hobbies. El qui s'incomoda pels inoportuns, pels pobres, pels que estan sols i demanen companyia no serveix per a pastor.

No pateixis si t'assalta la por o el vertigen. Cap dels que estem aquí i ens sotmetem a aquest examen ens sentim dignes d'aquest ofici d'amor. Ja li deia Déu al profeta Jeremies: "No tinguis por [...] Jo seré al teu costat per alliberar-te". Més encara, Déu "va allargar la mà, em va tocar els llavis i em digué: poso les meves paraules a la teva boca, des d'avui et dono poder" (Jer 1,8-10).

És cert que identificar-te amb Jesús, bon pastor –dedicar la vida a conèixer tothom, a parlar-los de Jesús i com Jesús, a cercar aquells que encara no el coneixen i a donar la vida per ells–, no és tasca fàcil. Però per això avui ets aquí, perquè Déu vessi damunt teu l'Esperit Sant i et transformi en "pastor segons desitja el seu cor".

Quan acabi aquesta homilia, el Senyor allargarà les seves mans, a través de les meves pobres mans i de les de tots els preveres que m'acompanyen, i posarà les seves paraules a la teva boca, els seus sentiments en el teu cor i el poder de les seves obres en les teves mans.

“Vés on jo t’enviaré” (Jer 1,7).

Somniem un moment desperts. És veritat que tindrem tot el temps del món per fer-ho, però crec que és bo que tu i tots els que avui assistiu a aquesta ordenació, després de més de 6 anys sense veure’n cap a la diòcesi, ens adonem que tu has de ser un capellà molt diferent.

La majoria dels que omplen aquest presbiteri varen ser ordenats per ser enviats a una parròquia a treballar de valent en el manteniment i creixement de la vida cristiana dels qui hi habitaven. Sovint amb la idea que aquest treball era exclusiu del clergat.

Alguns fòrem ordenats quan la deserció de batejats després de la primera comunió o després de la confirmació era de tal magnitud que urgia treballar per aturar-ho. Ja vèiem que això era una tasca ingent fora de l’abast de les soles forces d’un clergat migrat per la llarga crisi vocacional postconciliar. Calia associar-hi els laics.

Els darrers ordenats i especialment tu, benvolgut Abel, sou convocats a aquest ministeri enmig d’un desafiament que és encara més gran: multituds sense cap contacte amb la fe, sense haver rebut cap sagrament, crescudes en un context cultural hostil al cristianisme i, particularment, a l’Església. A més, un temps de greu escassetat de clergat, de comunitats empobrides i envellides.

Abel, tu no seràs rector d’una parròquia com sempre has vist. Quan tornis de Roma, evidentment t’enviaré a una parròquia, però la teva tasca no serà mantenir el poc que hi hagi de catequesi infantil, de pastoral caritativa, mirant de fer un grupet d’adolescents, visitant els malalts i atenent, com fins ara, els que es morin i els pocs que demanin batejar o casar-se. No! La teva tasca urgent serà engendrar, amb els més propers i visionaris, una acció de primer anunci, que susciti conversions i que engendri una comunitat de deixebles missioners. Sense demores, hauràs de compartir amb ells allò que s’acaba però que convé atendre dignament i com a oportunitat evangelitzadora. Alhora, hauràs de deixar tantes coses a les seves

mans, conservant allò més sacerdotal que avui reps: la celebració dels sagraments, especialment de la reconciliació i de l'eucaristia; la predicació; i el guiatge de la comunitat. Tot això, prompte a marxar a una altra parròquia per fer el mateix. Tu seràs un apòstol itinerant, com la resta dels teus companys que no vulguin deixar marcir el seu ministeri enmig del desànim.

“No tinguis por, vés on jo t’enviaré”.

T’ordeno en l’Any Sant de la Misericòrdia. Estàs vivint aquest temps de gràcia a tocar del nostre bon papa Francesc. T’acompanya una representació bellíssima del poble que el Senyor et confia de servir. Intercedeix per tu santa Teresa de Calcuta proclamada recentment santa de la misericòrdia. Obre el cor i suplica al Senyor que es doni abundantament.

Germans, ajudeu-lo! Seguiu atentament el ritu de l’ordenació! Demaneu per a ell fortalesa i fidelitat a les promeses! Invoqueu l’ajuda de tots els sants durant les lletanies! I, sobretot, demaneu que l’Esperit Sant es vessi amb poder i transformi aquest pobre noi en un pastor segons el cor de Crist durant la imposició de mans i la pregària d’ordenació.

Catedral de Solsona, 18 de setembre de 2016

NOMENAMENT DE VICARI GENERAL DE LA DIÒCESI DE SOLSONA

Decret 14/16. Solsona, 14 de setembre de 2016

–Festa de l'Exaltació de la Santa Creu–

Atès el que estableixen els cànons núm. 475§1, 477, 478§1 i 481§1 del Codi de Dret Canònic,

Atès que, fa més de cinc anys, en data 17 de gener de 2011, vaig nomenar vicari general de la diòcesi Mn. Joan F. Casals i Cubinsà,

Atès que la situació actual de la diòcesi no permet un perfil de vicari general curial,

Atès que considero que aquest servei ha de ser temporal i ha de recaure al llarg del meu pontificat en diferents preveres que reuneixin les condicions que estableix el c. 478§1,

Pel present, NOMENO

MN. JOSEP M. VILASECA I RIBALTA

Per al càrrec de

VICARI GENERAL DE LA DIÒCESI DE SOLSONA

Per un període de cinc anys,

Amb la confiança que exercirà aquest càrrec com un eficaç servei a l'Església diocesana.

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Solsona

+ Xavier Novell i Gomà
Bisbe de Solsona

Per manament del Sr. Bisbe

Júlia Ayala i Vilardell
Secretària general-cancellera

Secretaria General

SUPRESSIÓ DEL CONSELL DE GOVERN I DEL CONSELL D'ARXIPRESTES

El passat mes de juny van tenir lloc al Seminari de Solsona les jornades sacerdotals de capellans, en les quals es va tractar el tema de la Sinodalitat.

El Sr. Bisbe, després d'escoltar les ponències i reflexionar sobre el tema, va decidir donar més rellevància al Consell Presbiteral i al Consell Pastoral Diocesà.

Per manifestar més clarament el rol principal d'ajuda al govern de la diòcesi d'aquests dos consells, el Sr. Bisbe ha decidit suprimir el Consell de Govern i el Consell d'Arxiprestes.

NOMENAMENT DE VICARI GENERAL

El Sr. Bisbe ha nomenat Mn. Josep M. Vilaseca i Ribalta vicari general de la diòcesi de Solsona per un període de cinc anys.

NOMENAMENT D'ARXIPRESTE

El Sr. Bisbe ha nomenat Mn. Xavier Romero i Galdeano arxipreste de l'arxiprestat de la Segarra per un període de tres anys.

NOMENAMENTS PARROQUIALS

El Sr. Bisbe ha signat els següents nomenaments:

Mn. Carles Pubill i Gamisans, rector de les parròquies de Sant Miquel i Sant Vicenç de Cardona, Sant Ramon de la Coromina, Sant Andreu de Gargallà, Sant Serni de Clariana, Sant Joan Baptista de Bergús i Santa Maria de Sorba.

Mn. Jordi Orobitg i Huguet, rector de la parròquia de Santa Maria de Fondarella.

Mn. Climent Capdevila i Riu, rector de les parròquies de Sant Joan Baptista del Palau d'Anglesola i Sant Miquel de Vila-sana.

Mn. Alfons Busto i España, rector de la parròquia de Sant Pere de Vilanova de Bellpuig.

Mn. Lluís Tollar i Puig, rector de la parròquia de Santa Susanna de Santasusagna.

ALTRES NOMENAMENTS

El Sr. Bisbe ha signat els següents nomenaments:

Sra. Mònica Brunet i Pladevall, delegada d'Obres Missionals Pontificies per tres anys.

Sr. Antoni Cid i Brinasó, delegat diocesà del Diaconat Permanent per tres anys.

JUBILACIONS

El Sr. Bisbe ha acceptat la jubilació canònica de Mn. Antoni Guixé i Vila.

Patrimoni

OBRES DE RESTAURACIÓ AL CAMPANAR DE SANTA MARIA DE L'ALBA DE TÀRREGA

Han començat les obres destinades a la restauració del campanar de l'església parroquial de Santa Maria de l'Alba de Tàrrega, que foren adjudicades per l'Ajuntament a l'empresa constructora local Antoni Ribalta per un import de 19.870 euros. Una inversió costejada pel Departament de Cultura de la Generalitat, el bisbat de Solsona i la parròquia de Tàrrega.

Els primers treballs d'aquesta intervenció estan centrats en les tasques de reparació i consolidació de les juntes de la gran barana de pedra, per continuar després amb les feines d'impermeabilització de la coberta del campanar. Tot amb l'objectiu d'arranjar les patologies que presenta l'estructura a causa dels pas dels segles, així com evitar les humitats i goteres en el conjunt arquitectònic.

Aquesta fase dels treballs, que ha suposat l'habilitació d'una important bastida al cloquer del campanar, es continuarà després amb la col·locació d'unes malles d'acer a tot el conjunt dels vuit grans finestrals d'aquest, per evitar l'entrada dels coloms al seu interior, cosa que produeix molta brutícia i danys. Durant aquests dies i temporalment han deixat de funcionar l'antic rellotge i el grup de campanes del temple targarí.

Totes aquestes obres i altres futures estan contemplades dins del Pla Director de Santa Maria de l'Alba, aprovat fa temps i destinat a la rehabilitació i conservació en diverses fases d'aquest notable temple del barroc classicista del segle XVII, projectat pel tracista Fra Josep de la Concepció, en el qual es poden contemplar els grans murals de Josep Minguell Cardenyas i del seu pare, Jaume Minguell Miret.

Seminari diocesà

COMPTES SEMINARI MAJOR I MENOR

COMPTES DEL SEMINARI MAJOR I MENOR CURS 2015-16
(DES DE 01-09-15 A 31-08-16)

EXERCICI ORDINARI

DESPESES	Press 15-16	Despesa	Desviació
<i>(desviació positiva: gastat de més/negativa: deixat de gastar)</i>			
1) FUNCIONAMENT	2.350,00	2.999,29	649,29
Despeses vehicle del Seminari	730,00	1.774,43	1.044,43
Llibres i subscripcions	560,00	239,20	-320,80
Comissions bancàries	110,00	144,00	34,00
Materials per a la col·lecta del Seminari	800,00	540,91	-259,09
Assegurança Seminaristes	150,00	300,75	150,75
2) SEMINARI MENOR	20.178,00	18.119,50	-2.058,50
Estudis	4.158,00	3.984,19	-173,81
Transports	450,00	473,10	23,10
Convivències	7.000,00	6.000,71	-999,29
Seminari Menor Interdiocesà a Barcelona	6.820,00	6.820,00	0,00
Ajuda Econòmica a un Seminarista	450,00	450,00	0,00
Participació en activitats pastorals	1.300,00	391,50	-908,50
4) SEMINARI MAJOR	17.385,00	19.329,85	1.944,85
Aportació al manteniment Seminari Major	5.500,00	5.523,12	23,12
Estudis	7.685,00	9.010,12	1.325,12
Transports	300,00	366,61	66,61
Seminari Major interdiocesà	2.250,00	2.500,00	250,00
Ajuda Econòmica als Seminaristes	650,00	750,00	100,00
Participació en activitats pastorals	1.000,00	1.180,00	180,00
TOTAL DESPESES ORDINÀRIES	39.913,00	40.448,64	535,64

INGRESSOS	Press 15-16	Ingressat	Desviació
<i>(desviació positiva: ingressat de més/negativa: deixat de gastar)</i>			
1) FUNDACIONS	20.000,00	19.221,95	-778,05
2) DONATIUS/APORTACIONS	16.750,00	16.638,61	-111,39
Pares de Seminaristes	1.000,00	1.839,27	839,27
Col·lecta dia del Seminari	15.000,00	14.534,34	-465,66
Altres donatius	750,00	265,00	-485,00
3) RENDIMENTS FINANCERS	300,00	158,73	-141,27
TOTAL INGRESSOS ORDINARIS	37.050,00	36.019,29	-1.030,71

EXERCICI EXTRAORDINARI

DESPESES	Press	Despesa	Desviació
1. Ordenació Diaconal	1.500,00	1.553,30	53,30
2. Altres Despeses	0,00	589,50	589,50
TOTAL DESPESES EXTRAORDINÀRI	1.500,00	2.142,80	642,80

RESULTAT CURS 15-16	-4.363,00	-6.572,15	-2.209,15
----------------------------	------------------	------------------	------------------

**PRESSUPOST DEL SEMINARI MAJOR I MENOR
CURS 2016-17**

EXERCICI ORDINARI

DESPESES

Despesa 15-16

Pressupostat 2016-17

1) FUNCIONAMENT	2.999,29	4.765,00 +
Despeses vehicle del Seminari	1.774,43	3.500,00
Llibres i subscripcions	239,20	150,00
Comissions bancàries	144,00	140,00
Materials per a la col·lecta del Seminari	540,91	800,00
Assegurança Seminaristes	300,75	175,00
2) SEMINARI MENOR	18.119,50	2.300,00 +
Estudis	3.984,19	0,00
Transports	473,10	100,00
Convivències	6.000,71	2.000,00
Seminari Menor Interdiocesà a Barcelona	6.820,00	0,00
Ajuda Econòmica a un Seminarista	450,00	0,00
Participació en activitats pastorals	391,50	200,00
3) SEMINARI MAJOR	19.329,85	11.400,00 +
Manteniment S.Major Interdiocesà	5.523,12	5.500,00
Estudis	9.010,12	2.200,00
Transports	366,61	100,00
Seminari Major interdiocesà	2.500,00	2.500,00
Ajuda Econòmica als Seminaristes	750,00	600,00
Participació en activitats pastorals	1.180,00	500,00

INGRESSOS

Ingressat 15-16

Pressupostat 2016-17

1) FUNDACIONS	19.221,95	19.000,00 +
2) DONATIUS/APORTACIONS	16.638,61	15.200,00 +
Pares de Seminaristes	1.839,27	0,00
Col·lecta dia del Seminari	14.534,34	15.000,00
Altres donatius	265,00	200,00
3) RENDIMENTS FINANCERS	158,73	50,00 +

RESULTATS ORDINARIS PREVISTOS:

15.785,00

CANVIS AL SEMINARI

L'estiu ha estat un temps d'activitats i de decisions.

El Jordi i l'Oriol han treballat al Seminari i a la recepció de la cúria algunes setmanes de l'estiu. A més, el segon, aprofitant els seus coneixements de vídeo, ha estat treballant per al subdepartament d'autofinançament amb vista a la propera campanya de tardor.

El Jordi, amb els seminaristes menors de Barcelona, va participar en la Jornada Mundial de Joventut de Cracòvia i l'Oriol va participar en una gran trobada anual de joves catòlics d'Anglaterra.

El Jordi, amb edat i estudis per poder passar al Seminari Major, ha decidit agafar-se un any fora del Seminari per discernir acuradament aquest pas.

El nou curs ha començat, per tant, amb un seminarista menor al Seminari Menor en família, en Jacob Budz, i un seminarista major al Seminari Major Interdiocesà, l'Oriol Macià.

ORDENACIÓ PRESBITERAL DE MN. ABEL TRULLS

El dia 18 de setembre, a la catedral de Solsona, va tenir lloc l'ordenació presbiteral de Mn. Abel Trulls i Noguera amb l'assistència d'una gran multitud de familiars i amics que van voler acompanyar-lo. La cerimònia va començar amb una solemne processó presidida per Mons. Xavier Novell, Mons. Jaume Traserra, una setantena de preveres, alguns diaques, seminaristes i novicis.

Després de les lectures va tenir lloc el ritu d'ordenació que consistí en l'elecció del candidat, la promesa de l'escollit, el cant de les lletanies, la imposició de mans en què després del Sr. Bisbe van passar tots els preveres assistents, la imposició de l'estola i revestiment de la casulla que van ser portades pels fillols de Mn. Abel, la unció de les mans, el lliurament del calze i la patena que van ser

portats pels pares de l'ordenat i el bes de pau, moment molt emotiu en què tot el presbiteri acull el nou prevere.

La celebració va continuar amb el nou capellà concelebrant l'eucaristia junt amb el Sr. Bisbe. En finalitzar, Mn. Abel va dirigir als presents unes paraules d'agraïment. Després tots van compartir un berenar al claustre de la catedral.

Pla Pastoral

PROPOSTA DE TREBALL PER A LA CONVERSIÓ PASTORAL: “NOVES COMUNITATS PARROQUIALS”

El Pla Pastoral ofereix un itinerari que aposta per l'evangelització i, a poc a poc, empeny vers la conversió pastoral de la parròquia en clau missionera.

Què ha succeït a les parròquies des de la publicació del Pla Pastoral?

Algunes han posat en pràctica les passes i les propostes del Pla i estan experimentant la incorporació de nous fidels, sovint amb les seves famílies.

Aquest fenomen empeny cap a la reforma de totes les estructures i plantejaments pastorals de la parròquia. No és possible créixer com a comunitat i continuar fent el mateix de sempre. Alhora, el rector i els principals col·laboradors veuen la dificultat a canviar les coses.

Algunes parròquies no apliquen el Pla Pastoral perquè el rector se sent sol o els seus principals col·laboradors no comparteixen les seves intuïcions.

També hi ha parròquies que creuen que l'aposta pastoral del Pla no és encertada i intenten tirar endavant un treball diferent.

Els primers necessiten alguna ajuda per reformar les estructures i els plantejaments pastorals de la parròquia. Els segons necessiten ajuda per prendre consciència de les passes que cal fer. Els tercers necessiten, també, definir la pròpia visió i les pròpies prioritats.

El document Noves Comunitats Parroquials és una eina al servei de totes les parròquies de la diòcesi. És una pauta metodològica per aconseguir que no només el rector vegi què cal fer, sinó que ho vegi junt amb un grup que anomenem equip parroquial pastoral. Si el rector no es troba sol en els canvis, veurem canvis.

Publiquem aquest document, sense els annexos que l'acompanyen. Tots els qui els desitgin, els poden demanar a la secretaria general.

Introducció

Ens trobem en un moment de canvi. L'aplicació del Pla Pastoral en una bona colla de parròquies està provocant la incorporació de nous fidels, la necessitat d'iniciar-los a la vida cristiana i de repensar la nostra organització parroquial.

L'evangelització no es pot entendre com una acció aïllada, sinó com una acció transversal que afecta a tots i cada un dels àmbits de la nostra Església. Una parròquia evangelitza no només quan organitza el primer anunci de l'evangeli als allunyats, sinó quan es repensa en totes les seves estructures per fer possible que tots els fidels, nous i de sempre, esdevinguin deixebles missioners. Només un canvi de cultura parroquial farà possible l'evangelització a les nostres viles i ciutats. Això demana: «abandonar el còmode criteri pastoral del “sempre s’ha fet així”(…), repensar els objectius, les estructures, l'estil i els mètodes evangelitzadors de les pròpies comunitats.» EG 33

Tindrem parròquies formades per deixebles missioners quan aquestes siguin capaces d'anunciar l'Evangeli, d'acompanyar el procés dels nous cristians, d'incorporar-los a la comunitat, vida sacramental i compromís eclesial i social.

Per dur a terme aquest canvi proposem que cada parròquia enceti un treball per elaborar un pla pastoral parroquial o el que en la lectura que hem compartit l'any passat n'anomenem treballar una visió pastoral per a la renovació de treball pastoral parroquial.

Presentem aquesta proposta breu que només mostra telegràficament el camí que hem recorregut fins ara, on ens sembla que ens trobem i una pauta senzilla per definir el treball a fer.

En el cas que algunes parròquies emprenguin aquest treball, oferirem una versió desenvolupada d'aquest document on consta una descripció més detallada de les passes a realitzar, del mètode de treball i de les pautes concretes de les diferents trobades que caldrà promoure.

1. D'on venim

Introducció

Aquesta proposta no és una idea genial nascuda d'un moment d'il·luminació o d'una lectura d'estiu. La nostra diòcesi porta un llarg treball d'evangelització que respon al desafiament de la secularització que veiem des de fa temps en els nostres pobles, viles i ciutats i a la crida dels darrers Sants Pares a la nova evangelització. Fem memòria del camí fet i contextualitzem el que ara ens convé fer.

1.1. Primeres passes

- Classes de Mn. Xavier Morlans sobre primer anunci de l'Evangelí al curs bàsic de l'Escola de Formació de Laics.
- El bisbe Jaume publica la carta pastoral "Torneu de la part de Déu".
- Formació sobre el primer anunci i descoberta del mètode del Tornar a creure de Mn. Xavier Morlans.
- Comença el projecte de primer anunci de l'evangelí als allunyats "Torneu de la part de Déu".

1.2. Servei diocesà de Pastoral per als Allunyats

- Constitució del Servei diocesà de Pastoral per als Allunyats.
- Descoberta del mètode Alpha a Barcelona, Londres i Collsabadell.
- Es forma el primer equip diocesà Alpha i es duu a terme el primer curs a Verdú.
- L'any següent es duen a terme tres cursos diocesans, un a cada zona: Llobregat (Avià), Cardener (St. Salvador de Torroella) i Segarra (Cervera).
- Un any més tard comencen els primers cursos Alpha parroquials (Berga, Solsona, Tàrraga).

1.3. Delegació diocesana per a la Promoció de la Nova Evangelització

- El servei diocesà de Pastoral per als Allunyats passa a ser delegació diocesana i canvia el nom.

- Descoberta de les cèl·lules parroquials, del recés d'Emmaús i de l'Escola Sant Andreu, amb vista a l'itinerari de fe dels nous cristians.

1.4. Delegació diocesana d'Evangelització i Apostolat Seglar (DEAS)

- Neixen les comissions diocesanes d'Alpha, de reiniciació cristiana, de recessos d'Emmaús, de l'Escola Sant Andreu, de recessos i exercicis i de ministeri musical.
- Comencen els cursos de l'Escola d'Evangelització de Sant Andreu (EESA) i els recessos d'Emmaús.
- Té lloc el primer curs de formació en lideratge.
- Neix el servei diocesà d'alliberament espiritual.
- Comença el treball sobre el llibre de Mn. James Mallon "Una renovació divina".
- Té lloc el curs sobre Visió Pastoral Parroquial.

2. Quina és la nostra realitat actual

Introducció

Fa 4 anys vàrem publicar un pla pastoral. Hi treballàrem durant un curs pastoral un bon grup de capellans, de membres de la vida consagrada i de laics. Aquest pla és el que ha fet possible que moltes de les iniciatives d'evangelització que s'han descobert i portat a la pràctica en l'àmbit diocesà hagin aterrat a les parròquies. De fet, avui hi ha 4 parròquies que des del començament estan impulsant les propostes del Pla Pastoral i estan experimentant, amb més o menys intensitat, els efectes d'una nova evangelització –conversions, creació de grups d'iniciació cristiana i incorporació a la comunitat parroquial-.

Altres parròquies a poc a poc se sumen a aquestes iniciatives, seguint la petjada de les primeres. El nomenament d'algunes delegades episcopals per a l'aplicació del Pla Pastoral persegueix oferir a totes les parròquies que vulguin començar aquest treball l'ajuda que els calgui.

Descrivim molt breument allò que està passant en aquestes parròquies i les necessitats que estan apareixent a causa d'aquest treball.

2.1. Què està passant en aquestes parròquies?

- Arriben persones noves fruit del primer anunci i d'una trobada personal amb Crist.
- Se'ls està acompanyant mitjançant les cèl·lules parroquials i cursos de l'EESA.
- S'estan incorporant a la vida parroquial, als sacraments i al compromís eclesial.
- Apareixen els primers conflictes organitzatius.

2.2. Què manca?

2.2.1. Als nous cristians:

- Més acompanyament espiritual.
- Més formació doctrinal – moral – evangelitzadora.
- Formació en lideratge.
- Un nou model d'organització pastoral.

2.2.2. A les parròquies:

- Un nou model pastoral.
- Una estratègia per aplicar-lo.

3. Cap a on anem

Introducció

El pont de Brooklyn és una de les imatges més emblemàtiques de Nova York, en el temps que el varen construir (1870) fou una odissea. Va ser el primer pont sostingut per cables del món. Mai no s'havia vist res igual. John A. Roebling, abans de construir-lo, el va somniar, va contagiar el seu somni als polítics de l'època, va cercar un equip, el van dissenyar, varen dibuixar els plànols i fer els càlculs i en varen dirigir la construcció. Els pilars que havien de sostenir el pont foren molt ben fonamentats: diuen que hi ha tantes tones de ciment i d'estructures metàl·liques per sota com n'hi ha per sobre.

Avui, quasi 150 anys després, el pont de Brooklyn segueix essent una artèria important de la circulació a la ciutat de Nova York. Això és així perquè el cap d'enginyers i el seu equip varen dur a terme l'obra més pacient i agosarada on ningú pot veure-la, a la base de les torres, sota el nivell de l'aigua.

Déu té un “somni”: *“Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l’Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat” (Mt 28, 19-20a)*. La tasca de somniar pastoralment (**Identificar la Visió**), de definir aquest somni (**Declarar la visió**), de comunicar-lo (**Comunicar la visió**) i de dur-lo a terme (**Establir estratègies**) és nostra (**Qui ha de fer aquest treball?**). Quan un somni en lloc d’oblidar-se es visualitza, defineix, comunica i concreta en un full de ruta, perdura en el temps, gaudeix d’uns bons fonaments i esdevé instrument de transformació.

3.1. Identificar la visió

“La visió és una imatge de futur que produeix passió en nosaltres”

Si volem que la nostra cultura parroquial canviï, hem de començar per definir la visió, ***no el que estem fent sinó cap on anem***. La visió sempre marca una fita on arribar: és el rètol de l’autobús que indica la destinació.

La visió és el que somiem ser. Són somnis que produeixen passió. Neixen de la insatisfacció i de la revelació que Déu no vol el que està passant.

La nostra visió és el somni que Déu té per a la seva Església. El podríem resumir a través dels dos manaments més grans: *“Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l’ànima i amb tot el pensament” “Estima els altres com a tu mateix” (Mt 22, 37-39) i del darrer manament de Jesús: “Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l’Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat” (Mt 28, 19-20a)*. Molts autors concreten aquests manaments en allò que anomenen els cinc essencials o les cinc vitamines d’una comunitat saludable.

Identificar la visió per a la nostra parròquia és la tasca de descobrir què vol dir en concret per a la nostra pastoral la prioritat d’aquests manaments.

3.2. Declarar la visió

El següent pas és posar per escrit la visió.

Aquesta **declaració no descriu qui som, sinó on estem anant**. És una descripció de futur que produeix passió a l'equip parroquial pastoral.

No es tracta d'un tractat de teologia pastoral, ni d'un document que repeteix el que ja trobem al magisteri de l'Església. Es tracta d'una declaració breu, concreta i quasi memoritzable -almenys en el seu titular principal- d'allò que volem ser com a parròquia, d'on volem anar com a comunitat.

És important posar-ho per escrit perquè ens recorda on estem anant, quina és la nostra fita.

3.3. Comunicar la visió

La tercera passa és fer conèixer la visió a tots els membres de la comunitat parroquial.

Aquesta és una tasca molt important i difícil. Caldria començar pel Consell Pastoral, continuar per tots els grups parroquials i acabar per divulgar-la per tota la resta de fidels de la comunitat. Convé que tothom la conegui i, més encara, se la faci seva.

Aquesta declaració de visió cal repetir-la sovint -al principi de cada reunió, de cada eucaristia dominical...-. ***És una tasca que demana esmerçar-hi temps.***

Es diu que la majoria sobrevalora el que es pot aconseguir en un any i infravalora el que es pot fer en cinc. Completar el procés de comunicació i d'assumpció de la visió per part de la majoria de la comunitat pot demanar alguns anys de treball.

És la imatge de l'autobús que sempre porta posat el cartell de la seva destinació. Això és la constant proclamació de la pròpia visió de manera que la gent pugui decidir si vol pujar a aquell autobús o baixar-ne.

3.4. Establir estratègies

“Una visió sense estratègia és una simple al·lucinació”.

No només hem de decidir, declarar i comunicar *on volem anar, cal decidir com hi arribarem. Això és l'estratègia.*

Per desenvolupar l'estratègia necessitarem analitzar i valorar cada una de les dimensions d'una comunitat cristiana, cadascun dels àmbits pastorals propis d'una comunitat que fa deixebles missioners. Existeixen diversos criteris per fer aquesta tasca. En el moment oportú oferirem una pauta de treball a partir dels 5 essencials presentats a la formació del juliol passat i dels 10 valors d'una església saludable del llibre de Mn. James Mallon, *Una renovación divina*.

3.5. Qui ha de fer aquest treball?

Introducció

Hem explicat el treball a fer per tal de possibilitar la conversió missionera de les nostres parròquies. Convé, però, indicar algunes paraules sobre les persones que han de dur a terme aquest treball. És evident que això no serà possible sense que el rector de la parròquia sigui el primer a veure-ho, a impulsar-ho i a liderar-ho. També és evident que, a més, li convé un equip de persones que comparteixin el seu neguit de renovar la parròquia.

3.5.1. El rector líder de la parròquia

“Avui, en particular, la tasca pastoral prioritària de la nova evangelització, que afecta tot el poble de Déu i demana un nou ardor, nous mètodes i una nova expressió per a l'anunci i el testimoniatge de l'Evangelí, exigeix sacerdots radicalment i íntegrament immersos en el misteri del Crist i capaços de realitzar un nou estil de vida pastoral, marcat per la profunda comunió amb el Papa, amb els bisbes i entre ells, i per una col·laboració fecunda amb els fidels laics, en el respecte i la promoció de les diverses tasques, carismes i ministeris dintre de la comunitat eclesial” (PDV 18).

El líder natural d'una parròquia és el rector. Ell, pel seu ministeri, és el pastor a qui es confia la comunitat parroquial. Per tant, la seva missió és tenir cura dels fidels: ensenyant-los, santificant-los i guiant-los. Aquesta triple missió demana, entre altres coses, que dirigeixi i administri la seva parròquia.

Cada vegada més, els rectors necessiten ajuda. No poden assumir-ho tot: celebrar els sacraments, impulsar totes les iniciatives de la parròquia, escoltar i acompanyar les persones. A més, necessiten formació per adequar-se als reptes de l'actual secularització i per exercir el seu ministeri en un temps de canvi de model pastoral.

Aquesta proposta de conversió missionera de les nostres parròquies comença, doncs, pels rectors. Es podria concretar en:

- Una jornada de conscienciació i explicació del treball a dur a terme.
- Un assessorament per ajudar a formar l'equip parroquial pastoral que ha de protagonitzar el treball a fer.
- Una formació en lideratge i visió pastoral específica per a rectors - Pastors segons el meu cor -.
- Un espai diocesà on el rector pugui compartir els seus dubtes, dificultats i encerts.
- Si cal, s'oferirà un acompanyament pastoral al rector per dur a terme el treball.

3.5.2. L'equip: l'equip pastoral parroquial. EPP

“Eren tots aquells a qui Déu havia mogut el cor... a reconstruir el temple, el temple del Senyor” (Esd 1,5b).

Déu, ja en l'Antic Testament, va cridar un equip a reconstruir el seu temple. Jesús va “formar el seu equip”: “en designà dotze, als quals donà el nom d'apòstols, perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar” (Mc 3,14). La tasca no és d'una persona sola, la tasca és d'un equip. Aquest equip té un cap, és Crist, és l'apòstol, el seu successor i els ministres ordenats que col·laboren amb ell.

Tots els experts en lideratge pastoral i en la tasca de revitalitzar esglésies coincideixen en la importància de l'equip, de la fraternitat, l'amistat i la bona sintonia entre els seus membres.

Aquests equips estaran formats pel rector i les persones que ell triï. El nombre pot variar en funció de la grandària de la parròquia i del nombre de persones que estan en aquesta sintonia o se senten cridades a treballar-hi. En principi, hi haurà les persones que estan liderant algun servei a la parròquia.

Aquesta proposta de conversió missionera de les parròquies demana un treball d'aquests equips parroquials pastorals. Suggestim algunes pautes o criteris i algunes ajudes:

Pautes:

Aquest equip s'ha de trobar regularment –almenys quinzenalment–.

La complexa tasca que li és encomanada exigeix un format que va més enllà de la clàssica reunió de treball pastoral. S'oferirà un model pràctic i dinàmic de trobades reunions.

Si cal, hi haurà un tutor diocesà que ajudi i orienti l'equip en el treball a fer.

Conclusió

Tres granotes estaven assegudes en un tronc. Dues varen decidir saltar. Quantes en queden en el tronc? La resposta és tres, perquè *decidir-se a fer quelcom no és el mateix que fer-ho.*

Tristament, en moltes parròquies i diòcesis els plans pastorals s'escriuen amb esforç i sacrifici, es publiquen i després es queden en un prestatge i s'obliden. Podem posar la destinació a la pantalla de l'autobús, planificar la ruta i engegar el motor, però *hi ha un moment en què s'ha de treure el fre de mà, s'ha d'embragar i prémer l'accelerador. Tot aquest treball que us proposem vol ser una ajuda per fer tot això, però sobretot perquè al final premem l'accelerador.*

Delegacions Diocesanes

CÀRITAS

INICI DE LA CASA D'ACOLLIDA DE DONES “LES VETLLADORES”

En el Butlletí del primer trimestre de 2016 es va publicar la informació del projecte de la Casa d'acollida de dones “Les Vetlladores”.

A partir del proper mes de novembre es podran començar a atendre dones en aquesta Casa d'acollida, on, actualment, ja hi viu la família que hi conviurà, una parella amb fills, amb vocació i experiència acollidora.

L'objectiu d'aquest projecte és ajudar les dones a reconduir la seva vida i a sortir-se'n. A totes elles se'ls hi oferirà una “llar”, on trobaran unes mans que les acolliran, unes orelles que les escoltaran, uns ulls que les acompanyaran i la possibilitat de fer un camí de fe.

DIACONAT

ADMISSIÓ D'UN ASPIRANT AL DIACONAT

El Sr. Joaquim Molina i Clota ha estat admès com a aspirant al diaconat permanent. Amb aquesta admissió, s'inicia un període destinat a la preparació espiritual, teològica i pastoral, previ a ser candidat.

EVANGELITZACIÓ I APOSTOLAT SEGLAR

FORMACIÓ EN LIDERATGE PASTORAL

Els dies 18 i 19 de juliol va tenir lloc, al Seminari de Solsona, la formació en Visió Pastoral que dóna el tret de sortida al nou treball pastoral que es demana a les parròquies per a l'any vinent.

Aquesta formació, presidida pel Sr. Bisbe, acompanyat pel bisbe emèrit, va acollir un centenar de persones, entre elles 13 parròquies que van estar representades pel rector i el seu equip, caps de departament de la cúria i altres realitats.

La formació va ser impartida per l'Anne-France, responsable de formació a Alpha França i acompanyant del projecte "Pastors segons el meu cor", i el P. Benoît, rector de la parròquia de Hyères a Toulon.

En un entorn fraternal i orant van introduir els assistents en els anomenats cinc essencials: la pregària, la comunió fraterna, la formació, el servei i l'evangelització, que ells veuen necessaris per començar la renovació pastoral de les parròquies. També van parlar de la necessitat de conèixer-nos per servir millor l'Església, del lideratge segons Jesús, de la conversió pastoral i de la importància de tenir una visió clara de cap a on anem com a comunitat. La conversió pastoral comença per nosaltres mateixos, per la nostra santificació personal, recordava el P. Benoit.

EXERCICIS ESPIRITUALS

-Comissió de recessos i exercicis-

Des del dia 1 d'agost fins al dia 6, dia de la Transfiguració del Senyor, al Seminari de Solsona hi van haver els exercicis espirituals, predicats per Mn. Joan Casas.

CURS EMMAÚS

-Comissió Escola d'Evangelització Sant Andreu Solsona-

Del dia 23 al dia 25 de setembre, es va dur a terme, al Seminari de Solsona, el curs Emmaús -2n curs després del curs “Nova Vida” que ofereix l'Escola d'Evangelització Sant Andreu de Solsona (EESA Solsona)-.

Aquesta ha estat la segona vegada que s'imparteix aquest curs a la diòcesi i hi van participar una trentena de persones que van poder viure una formació bíblica molt interessant i vivencial. La Paraula de Déu va ser la protagonista del cap de setmana i els participants al curs van poder conèixer-la millor i, sobretot, estimar-la i respectar-la.

L'equip formador que va impartir les xerrades estava compost només per laics, com és habitual en els cursos de l'EESA Solsona. El mossèn consiliari que va acompanyar el curs fou Mn. Marc Majà.

D'aquí a uns mesos està previst que l'EESA Solsona organitzi el 3r curs anomenat “JOAN”, un curs que parla sobre la *formació de deixebles*.

PASTORAL DE JOVENTUT

JORNADA MUNDIAL DE LA JOVENTUT

Dels dies 20 de juliol al 2 d'agost, un bon grup de joves van marxar a Polònia per participar en la Jornada Mundial de la Joventut, acompanyats pel Sr. Bisbe.

Els primers dies foren els dies d'acollida, concretament, en el cas del nostre bisbat, a la diòcesi de Sandomierz. Allí van poder compartir, amb altres joves, moments de pregària, eucaristia i també moments més lúdics visitant diferents indrets.

Un cop a Cracòvia va començar la JMJ, on van poder fer també diverses catequisis i tenir encontres amb el papa Francesc. Cal destacar la vigília d'oració i la missa d'enviament del Papa. Per acabar, abans de retornar a casa, van visitar també la ciutat de Varsòvia.

RUTA D'ESTIU PER A ADOLESCENTS

El dia 8 d'agost, un grup de tretze nois i noies adolescents, acompanyats pel Sr. Bisbe, van començar la Ruta d'Estiu. El primer dia van celebrar l'eucaristia al monestir de Ripoll i a la tarda van gaudir fent esports d'aventura.

Els joves van visitar també el santuari de Núria i van fer l'ascensió al Puigmal. Després van celebrar la missa en agraïment per totes les coses compartides en la ruta. A més de totes aquestes activitats lúdiques, els joves cada dia van celebrar missa, van seguir les pregàries del llibret *Pregàries del cristià* i també van fer catequesis sobre les obres de misericòrdia.

PASTORAL DE PEREGRINACIONS

PELEGRINATGE DIOCESÀ A POLÒNIA

Del 22 al 29 d'agost va tenir lloc el pelegrinatge diocesà a Polònia. Un grup de quaranta-dos pelegrins, acompanyats espiritualment per Mn. Lluís Tollar, van sortir en direcció a Cracòvia per seguir durant uns dies les petjades de Joan Pau II.

Van visitar el santuari de la Divina Misericòrdia, on està enterrada santa Faustina Kowalska, el nucli antic de la ciutat, la catedral on sant Joan Pau II va ser ordenat bisbe, el barri jueu i el santuari de Kalwaria Zebrzydowska, el segon més important de Polònia.

Van visitar Wadowice, el poble natal de sant Joan Pau II, on hi ha l'església en què va ser batejat i la casa on va néixer, i també visitaren Wieliczka, on hi ha les famoses mines de sal, declarades Patrimoni de la Humanitat per la Unesco.

També visitaren el camp d'extermini nazi d'Auschwitz, on van poder veure la cel·la on va morir sant Maximilià M. Kolbe i visitar el Museu de l'Holocaust. Després es dirigiren a Zakopane, la capital hivernal de Polònia.

També destinaren alguns moments a activitats més lúdiques com ara un descens en barques pel riu Dunajec, així com un ascens en telefèric a la muntanya Gubalowka, des d'on contemplaren unes magnífiques vistes de les muntanyes Tatra.

El santuari de la Mare de Déu de Fàtima, el santuari de Jasna Gora, on hi ha la verge negra de Czestochowa, i la ciutat de Varsòvia foren també altres indrets visitats pel grup de pelegrins.

VIDA CONSAGRADA

PELEGRINATGE JUBILAR A LA CATEDRAL

El dimarts dia 20 de setembre, membres representants de la Vida Consagrada de les diverses congregacions presents a la diòcesi feren un pelegrinatge a la catedral, amb motiu de l'any jubilar.

La trobada s'inicià al matí, amb espai per a les confessions i, tot seguit, tingué lloc l'eucaristia presidida pel Sr. Bisbe. Cal destacar el moment de l'ofertori, en què cadascuna de les congregacions presents oferiren i presentaren allò propi del seu carisma.

En acabar, hi hagué una visita guiada per la catedral i una visita pel Museu Diocesà, a fi de contemplar la tria d'obres a través de les quals es pot llegir el missatge d'algunes de les obres de misericòrdia espirituals i corporals. La trobada acabà amb un dinar de germanor.

SERVEI DIOCESÀ D'ALLIBERAMENT ESPIRITUAL

1r RECÉS DE GUARICIÓ I ALLIBERAMENT

El passat mes de juliol va tenir lloc, al Seminari de Solsona, el primer recés de guarició i alliberament del nostre bisbat. El recés va ser presidit i dirigit pel Sr. Bisbe, el qual, amb la col·laboració de dos mossens i un grup de laics que formen

part d'aquest servei, va desenvolupar les xerrades, les pregàries i les dinàmiques pròpies d'aquest tipus de recessos.

El recés va tenir la mateixa estructura i temari que el del P. Ghislain Roy de Canadà, i que havia dut a terme al Seminari de Solsona ara fa un temps. Amb la seva autorització es va reproduir fidelment aquest recés.

Moltes varen ser les persones que van participar-hi per ser guarides de les ferides del si matern, de l'arbre genealògic, de mals físics o d'influències pròpies de pràctiques ocultes que han dut a terme en la seva vida.

Aquesta primera experiència va ser molt ben valorada per les persones del bisbat que hi varen participar, sent la presència de Nostre Senyor a través de l'Adoració Eucarística la que va conduir els més de dos dies de recés. Fou un temps de pregària, de reconciliació, de guarició i alliberament que tots i cadascun de nosaltres necessitem en algun moment de la nostra vida.

Vida diocesana

CATECOLÒNIES

Aquest estiu van tenir lloc dues tandes de Catecolònies, unes en l'àmbit de tot el bisbat i les altres en l'arxiprestat de Tàrraga. Amb dies similars, però a diferents indrets, les Catecolònies van tractar el tema de "La Porta estel·lar".

Les del bisbat van tenir lloc a Santa Maria de Meià, amb uns dies previs de ruta per als nois més grans. Les de l'arxiprestat de Tàrraga es van dur a terme a Gerri de la Sal.

A les Catecolònies els infants i joves han fet catequesis, gimcanes, eucaristies, pregàries, excursions, oratori, tallers, jocs de nit, rutes, piscina..., tot en un ambient de germanor i amb caire catequètic.

25 ANYS DEL COTTOLENGO A MONTORNÈS DE SEGARRA

El diumenge 21 d'agost, Montornès de Segarra celebrà la vint-i-cinquena Trobada dels Amics del Cottolengo del Pare Alegre, de Barcelona. Una tradicional festa sota l'organització del grup de voluntariat d'aquest prestigiós i conegut centre, juntament amb col·laboradors d'aquesta localitat lleidatana. La sortida anyal té l'objectiu de facilitar un dia d'esplai i germanor a un grup de residents a l'estiu.

Un total de trenta-cinc residents, acompanyats de vuit voluntaris, foren presents a Montornès de Segarra. Enguany, el Sr. Bisbe de Solsona participà d'aquest encontre amb motiu dels 25 anys.

Els actes programats s'iniciaren amb una missa de campanya oficiada pel Sr. Bisbe, concelebrant amb Mn. Antoni Bordes, Mn. Ramon Roca i Mn. Josep M. Vilaseca. Les pregàries les feren residents del centre, i la música anà a càrrec de la capella parroquial.

La jornada continuà amb una visita guiada a càrrec de la diputada Marta Huguet al bonic i singular cementiri modernista del 1896 aixecat per la fundació de la casa Balcells. Després es disputà el tradicional encontre de futbol entre els equips del Cottolengo. S'entregaren uns trofeus i medalles commemoratives per part del Sr. Bisbe, la diputada Marta Huguet i l'Ignasi Anglarill, actiu promotor de la trobada anyal i antic voluntari de la humanitària institució.

Seguidament s'oferí un dinar de germanor a l'estatge social amb la col·laboració d'un equip de vuit cuineres, aplegant-se al voltant de la taula prop del centenar de persones.

Els representants de la institució entregaren al col·laborador i *alma mater* de la trobada, Ignasi Anglarill, un diploma i un banderí en agraïment a la tasca d'aquest durant els 25 anys. La superiora del Cottolengo de Barcelona adreçà unes paraules de comiat i reconeixement a tots els voluntaris i veïns de Montornès de Segarra.

EXPOSICIÓ SOBRE EL CEMENTIRI D'OLIUS

El passat 6 de setembre s'inaugurà una nova producció del Museu Diocesà i Comarcal de Solsona, una nova exposició que s'afegeix a la commemoració d'un centenari: "L'arquitecte de capçalera Bernardí Martorell i Puig en el centenari del Cementiri d'Olius (1916-2016)". Emblema del moviment modernista a la comarca del Solsonès, aquest cementiri ens permet presentar la figura i obra dels arquitectes diocesans, particularment, de Bernardí Martorell i Puig, arquitecte de capçalera del bisbe Francesc d'Assís Vidal i Barraquer i responsable del projecte i execució de l'obra del cementiri.

L'exposició es completà amb l'edició del seu catàleg i amb la jornada: "100 anys d'arquitectura i paisatge" celebrada també el passat dia 6. Una visita comentada

al cementiri i diverses xerrades centrades en el món de l'arquitectura i al voltant d'aspectes molt concrets: cementiris, modernisme, paisatge i la figura de Bernardí Martorell. L'organització d'aquesta jornada ha anat a càrrec del Museu amb la col·laboració de l'Ajuntament d'Olius i la parròquia de Sant Esteve.

Aquesta exposició i el conjunt d'actes que l'han acompanyat serviran per commemorar el centenari de la inauguració d'una de les joies arquitectòniques de la comarca del Solsonès: el cementiri modernista d'Olius.

CASA D'ACOLLIDA DE JOVES “FILLS DE DON BOSCO”

La casa d'acollida de joves “Fills de Don Bosco” ja és una realitat. El matrimoni que hi viu i que porta la gestió de la casa, treballadors apostòlics del bisbat, ja estan totalment instal·lats a la rectoria de Vila-sana, tot i que encara falten algunes petites reformes interiors, com ara pintar i moblar algunes habitacions.

La llar “Fills de Don Bosco” és una llar acollidora, amb les portes obertes per a qualsevol jove desemparat que ho necessiti. Una llar on pot sentir-se estimat, gaudir d'oportunitats acadèmiques i/o laborals i trobar-se amb el Senyor, per transformar la seva vida.

De moment, els caps de setmana hi ha un jove acollit, procedent d'un centre de menors, que quan compleixi la majoria d'edat anirà a viure a la casa. També hi ha altres casos que s'estan estudiant. Recordem que viure a la casa implica un canvi de vida en la persona, per això hi ha la llibertat d'elecció d'entrar-hi o no.

VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DEL LLOBREGAT

El Sr. Bisbe, aquest trimestre estival, va culminar la visita pastoral a l'arxiprestat del Llobregat. Els mesos d'agost i setembre va visitar algunes parròquies petites aprofitant les festes majors, i la segona quinzena de setembre i principis d'octubre va culminar la visita a Puig-reig.

El dia 15 d'agost, va presidir la missa de la Festa Major de Santa Maria de Merlès. Es va viure una celebració viva, ben preparada i festiva. Hi fou present tota la corporació municipal. El Sr. Bisbe va conèixer l'estat de l'església parroquial i la necessitat d'una intervenció en una part de la teulada. Després de saludar a tots els fidels, va visitar l'exposició de maquinària agrícola antiga muntada a les antigues escoles.

El dia 18 de setembre, va presidir la festa de la parròquia de Sant Joan de Montdarn. Hi va celebrar l'eucaristia, va saludar tots els fidels, va visitar les troballes ibèriques i medievals a la cinglera on s'assenta l'església i va participar en el dinar de germanor que cada any organitzen els veïns.

El dia 25 de setembre, va celebrar la missa de la Festa Major de Fonollet. Bo i saludant un bon grup de fidels, va comprovar l'extens programa de festes i va comentar amb els responsables de l'associació de veïns l'estat del projecte d'obres a l'església i a la rectoria.

El dia 2 d'octubre, va presidir la Festa Major de la Guàrdia. De nou, va restar sorprès per la gran assistència de matrimonis joves amb infants. Mentre saludava tothom, va tenir notícia de l'interès dels veïns en els possibles futurs llogaters de la rectoria.

El dia 9 d'octubre, en el marc de les confirmacions a la parròquia de Puig-reig, va cloure la visita pastoral. Això no va privar que l'endemà tingués unencontre fraternal amb un bon grup d'usuaris de Càritas. Fou una trobada molt bonica on hi va haver temps per a una reflexió sobre l'evangeli del bon samarità, un diàleg i un temps de coneixença personal al voltant d'un berenar.

Malgrat que encara es farà present en alguna festa puntual, el Sr. Bisbe ha donat per finalitzada la visita pastoral a l'arxiprestat del Llobregat.

CONFIRMACIONS

El Sr. Bisbe va administrar el sagrament de la confirmació el dia 2 de juliol a la parròquia de Sant Jaume de Mollerussa.

Sumari

DOCUMENTS EPISCOPALS

- 127 Homilia del cardenal de Barcelona en la commemoració del Centenari de la Coronació Canònica de la Mare de Déu de Queralt.
- 131 Homilia de la Missa de Sant Ramon al castell de Cardona.
- 135 Homilia de la missa del naixement de la Verge Maria en la Gala de Queralt. Any del Centenari de la Coronació Canònica.
- 139 Homilia de la festa de la Mare de Déu del Claustre.
- 143 Homilia de l'ordenació Presbiteral de Mn. Abel Trulls i Noguera.
- 149 Decret 14/16. Nomenament de Vicari General de la diòcesi de Solsona.

SECRETARIA GENERAL

- 150 Supressió del Consell de Govern i del Consell d'Arxiprestes.
- 150 Nomenament de Vicari General.
- 150 Nomenament d'Arxipreste.
- 151 Nomenaments parroquials.
- 151 Altres nomenaments.
- 151 Jubilacions.

PATRIMONI

- 152 Obres de restauració al campanar de Santa Maria de l'Alba de Tàrraga.

SEMINARI DIOCESÀ

- 153 Comptes Seminari major i menor.

- 156 Canvis al Seminari.
- 156 Ordenació Presbiteral de Mn. Abel Trulls.

PLA PASTORAL

- 158 Proposta de treball per a la conversió pastoral:
“Noves comunitats parroquials”

DELEGACIONS DIOCESANES

- 168 Càritas
 - Inici de la casa d’acollida de dones
“Les Vetlladores”
- 168 Diaconat
 - Admissió d’un aspirant al diaconat
- 169 Evangelització i Apostolat Seglar
 - Formació en lideratge pastoral
 - Exercicis espirituals
 - Curs Emmaús
- 170 Pastoral de Joventut
 - Jornada Mundial de la Joventut
 - Ruta d’estiu per a adolescents
- 171 Pastoral de Peregrinacions
 - Pelegrinatge diocesà a Polònia
- 172 Vida Consagrada
 - Pelegrinatge Jubilar a la catedral
- 172 Servei diocesà d’Alliberament Espiritual
 - 1r recés de guarició i alliberament

VIDA DIOCESANA

- 174 Catecolònies.
- 174 25 anys del Cottolengo a Montornès de Segarra.
- 175 Exposició sobre el cementiri d’Olius.
- 176 Casa d’acollida de joves “Fills de Don Bosco”.
- 176 Visita pastoral a l’arxiprestat del Llobregat.
- 178 Confirmacions.